

Jaargang 7, nummer 24, september 2026

Bier, Bloed & Modder

een rugbyfanzine

Download
Versie

Jrg 7, Nr 24
September 2026

'Als ik rugbypalen zie weet ik dat er beschaving in de buurt is. Al is het maar een dun laagje.'

RUGBY VOOR DE RIJKEN?

In de Angelsaksische landen wordt rugby als een elitaire sport gezien. Niet voor niets draaide de scheuring tussen 'Union' en 'League' in 1895 om geld. De 'Noordelijke' clubs, waar veel industriële arbeiders werkten, wilden de mogelijkheid hebben om hun spelers te kunnen betalen voor de uren die ze niet konden werken op zaterdag. In het zuiden waren het meer 'gestudeerden' die of het geld konden missen, maar meestal niet werkten op zaterdag.

Alhoewel ervan oudsher veel minder in klassenverschillen wordt gedacht zien we ondertussen ook een scheiding ontstaan. Lidmaatschap bij bepaalde clubs is met een 'arbeidersloontje' niet meer te betalen. Jeugdselecties worden gefinancierd door ouders, wiens kinderen bijna gegarandeerd worden opgesteld en trips naar het buitenland worden niet meer gebudgetteerd, maar de prinsjes en prinsesjes mag het aan niets ontbreken. Het toppunt was de Aspire Academy. Spelers die naar deze 'opleiding' wilden moesten € 4000,- betalen om een witvoetje te halen bij de selectieheren van Oranje en Delta. Gelukkig is aan dit walgelijke verdienmodel een einde gekomen met het faillissement enkele maanden geleden en het vertrek van grootverdiener Gareth Gilbert. Rugby werd geïnitieerd en ontwikkeld door de geprivilegieerden aan de universiteiten, waarvoor dank. Maar we mogen blij zijn dat de grote groei in de jaren '70 en '80 door alle lagen van de maatschappij kwam en dat je geen dubbele achternaam nodig hebt om een selectie te halen. Toch zou er veel meer werk gemaakt moeten worden van het ontwikkelen van onze sport in 'achterstandswijken'. Deze kinderen zitten nog niet de hele dag te gamen, zijn vaak competitiever. Cees Ahsman probeerde dat ooit in de Leidse Merenwijk maar kreeg er bij DIOK de handen niet voor op elkaar. Een gemiste kans. D.

Bier, Bloed & Modder wordt gemaakt door

Redaktiekollektief 'The Odd-Balls'; Doedelzak, Goof, Hopeloos, Jan-Julius Bokkepoet, Kap'tein Aardbei, Leonardus von Hamschmidt, Peter en Sjardonee.

Medewerkers aan dit nummer: Ronald Kaat, Floor de Laat, Quinton Leduc, Amanda Mark, Patrick Methorst, Tim Mudde, Jeff Nuijten, Joeri Peperkamp, Jeroen Plat, Hilde Schneemann, Tim Schumacher

Tekening omslag: Maarten Kleppe

Op onze Facebookpagina vind je alle foto's uit dit nummer, groter en de meeste in kleur:
<https://www.facebook.com/The-Odd-Balls>

Redactieadres: BBMfanzine@gmail.com

Website: www.bierbloedenmodder.nl

Postadres: P/a Bernhardstraat 46, 3248 AD Melissant

Abonnement vanaf € 15,- voor vier nummers. Kijk op onze website, ook voor staffelabonnementen.

Abonnement buitenland € 20,- voor vier nummers.

In Perpignan kreeg het een nieuw leven. Niet als protestlied, maar als liefdesverklaring aan een club, een regio en een cultuur. Bij USAP zingen de supporters niet vóór de wedstrijd. Voor hen is dit al de wedstrijd. Wanneer de laatste noten van L'Estaca langzaam wegsterven, valt er een stilte. Alsof eerst de geschiedenis wordt geëerd, voordat de strijd mag beginnen. Dan klinkt Cantem Més Fort. Het tempo stijgt, de vlaggen zwaaien en de spelers verlaten de tunnel. Het voelt alsof een compleet stadion hen het veld opdraagt.

Tijdens de volledige tachtig minuten blijft Aimé Giral leven. Iedere scrum, tackle en turnover wordt ontvangen met luid gejuich. Juist wanneer USAP onder druk staat, zingen de supporters harder. In Perpignan krijgt de zestiende man letterlijk een stem. Wat mij misschien nog wel het meest opvalt, is dat USAP geen club van één stad is. Supporters reizen vanuit heel Frans- en Spaans Catalonië naar Perpignan. Op wedstrijddagen lijkt de grens even niet te bestaan. De Catalaanse identiteit verbindt hen. USAP laat zien dat een club niet alleen groeit door prijzen of resultaten. Een club groeit door verhalen, tradities, vrijwilligers en generaties supporters die hun liefde doorgeven. De scheidsrechter fluit uiteindelijk voor het einde van de wedstrijd. Langzaam stroomt het stadion leeg. Supporters blijven napraten en ergens klinkt opnieuw een stukje L'Estaca. Terwijl ik wegloop van Aimé Giral kijk ik nog één keer om. De rood-gele vlaggen hangen nog altijd boven het stadion. Dan besef ik dat ik niet alleen een rugbywedstrijd heb bezocht. Ik heb gezien hoe een rugbyclub de geschiedenis van een regio levend houdt. Hoe twee liederen duizenden mensen met elkaar verbinden. En hoe een stadion tachtig minuten lang de stem wordt van een gemeenschap.

Joeri met de CAS-fietsers voor het stadion in Perpignan

Als medeoprichter van Turn-Over zie ik iedere dag hoe sport mensen kan verbinden, structuur kan bieden en een gevoel van identiteit kan geven. Rugby is daarin voor mij nooit

alleen een spel geweest. Het is een middel om mensen verantwoordelijkheid te laten nemen, elkaar te laten vertrouwen en onderdeel te laten zijn van iets dat groter is dan henzelf. In Perpignan zag ik precies datzelfde principe terug. Niet in een hulpverleningstraject, maar op de tribunes van Aimé Giral. Jong en oud vormden samen één gemeenschap. Niet omdat ze allemaal hetzelfde zijn, maar omdat ze dezelfde club, dezelfde waarden en dezelfde cultuur delen. Misschien is dat wel de grootste kracht van rugby. Niet wat er op het scorebord staat, maar wat het mensen laat voelen. Want in Perpignan is rugby geen spel. Het is een manier van leven.

Joeri Peperkamp

MEER DAN TACHTIG MINUTEN

Hoe twee liederen de ziel van USAP Perpignan vertellen.

"Iedere rugbyclub heeft een thuis. Maar slechts enkele clubs vertegenwoordigen een complete cultuur. In Perpignan is rugby meer dan een sport. Het is de stem van een regio, gevangen in twee liederen die iedere thuiswedstrijd duizenden supporters met elkaar verbindt."

Het is ruim een uur voor de aftrap wanneer ik richting het Stade Aimé Giral loop. De temperatuur is nog aangenaam, maar de spanning is al voelbaar. Vanuit de omliggende straten trekken honderden supporters in rood-geel richting het stadion. Kinderen dragen shirts die eigenlijk nog veel te groot zijn, vaders lopen met een sjaal om de nek en grootouders vertellen verhalen over wedstrijden van tientallen jaren geleden. Het voelt alsof de hele stad dezelfde kant op beweegt. Nog voordat de spelers arriveren, worden zij ontvangen door een haag van rood-gele rook, wapperende Catalaanse vlaggen en luid zingende supporters.

Voor veel clubs is de spelersbus simpelweg een aankomst. In Perpignan is het de eerste scène van een voorstelling, die zich iedere thuiswedstrijd opnieuw afspeelt. Binnen in Aimé Giral loopt het stadion langzaam vol. Bierglazen klinken tegen elkaar, bekenden begroeten elkaar alsof ze elkaar gisteren nog zagen en kinderen spelen met een rugbybal op de trappen van de tribune. Op

het veld werken de spelers ontspannen hun warming-up af. Op de tribunes groeit ondertussen de verwachting. Iedereen weet dat het belangrijkste moment van de avond nog moet komen.

Ik heb rugbywedstrijden bezocht in Frankrijk, Schotland, Engeland, Wales, Ierland, Spanje en Nederland. Iedere rugbycultuur kent haar eigen rituelen. Op Twickenham voel je de geschiedenis van het Engelse rugby. In Cardiff wordt het volkslied uit volle borst gezongen. Op Thomond Park zorgt The Fields of Athenry voor kippenvel. En wie ooit de Haka van de All Blacks van dichtbij heeft meegemaakt, begrijpt waarom een ceremonie soms net zoveel indruk maakt als de wedstrijd zelf. Maar Perpignan is anders. Hier draait het niet alleen om rugby. Hier draait het om een volk. Om USAP te begrijpen, moet je eerst Perpignan begrijpen. Hoewel de stad in Frankrijk ligt, voelt zij onmiskenbaar Catalaans. Tot het Verdrag van de Pyreneeën in 1659 maakte deze streek deel uit van het historische Catalonië. Grenzen veranderden, maar cultuur laat zich niet verplaatsen. Dat zie je terug in de taal, de tradities en de Senyera, een van de oudste nog gebruikte vlaggen ter wereld.

De eerste akkoorden van L'Estaca klinken. Vrijwel onmiddellijk staat het hele stadion op. L'Estaca werd in 1968 geschreven door Lluís Llach en groeide uit tot hét symbool van solidariteit en verbondenheid in Catalonië. L'Estaca ('De Paal') staat symbool voor onderdrukking: pas wanneer iedereen samen trekt, komt hij los. Daarom groeide het lied uit tot hét symbool van solidariteit en verbondenheid in Catalonië.

MARK BINGHAM, DE HELD VAN 9-11

en de geschiedenis van de Bingham Cup

Vrijdag 11 september is het precies vijfentwintig jaar geleden dat de even gruwelijke als meesterlijke aanslagen op het World Trade Center en het Pentagon werden gepleegd. Ongeveer drieduizend mensen lieten het leven toen twee vliegtuigen in de 'Twin Towers' in New York vlogen en een in het gebouw van het Amerikaanse ministerie van Defensie in Arlington, nabij Washington. Dat hadden er nog veel meer kunnen zijn als de kapers van het vierde vliegtuig niet waren overmeesterd toen ze vlucht UA 93 in Het Capitool wilden laten crashen. Een van de vier mannen die de aanval op de drie kapers bedacht en leidde was de toen 31-jarige Mark Bingham. Hij was een rugger, maar geen gewone.

Mark Kendall Bingham werd op 22 mei 1970 geboren in Phoenix, Arizona. Zijn ouders scheiden toen hij twee jaar oud was en via Florida en Zuid-Californië kwam hij uiteindelijk met zijn moeder Alice in San José terecht. Zijn rugby carrière begon op Los Gatos High School waar hij zijn laatste twee jaar aanvoerder van het rugbyteam was. Toen hij aan de universiteit van Berkeley ging

studeren werd hij twee keer landskampioen met het universiteitsteam onder coach Jack Clark die later coach van de Eagles, het nationale team, zou worden. Hij zou later in San Francisco ook voor 'The Fog' spelen, het eerste team aan de westkust dat voor inclusiviteit stond. Mark had oprichter Derrick Mickle in 1998 ontmoet tijdens een vriendschappelijke wedstrijd 'Flag Football', een soort 'tag-American Football'. Ze bleven in contact, maar toen Derrick de club in april 2000 oprichtte en Mark in februari 2001 bij 'The Fog' ging spelen had hij al het een en ander meegemaakt.

Amanda Mark ontmoette Mark in 1988 toen hij met het team van Los Gatos naar Australië kwam voor een toernooi, Mark was toen achttien jaar. Onderweg naar Australië liep het team vertraging op in Nieuw-Zeeland tijdens een tussenstop. De spelers en staf kregen vouchers voor eten. In Amerika is de leeftijd voor alcohol 21 jaar en toen ze hoorden dat die in Nieuw-Zeeland achttien was zetten de spelers meteen hun bonnen om in drank. Het leverde kolderieke situaties op, zeker toen Mark door een glazen deur viel en de beveiliging van het vliegveld hem door zijn bloedspoor uiteindelijk kan aanhouden. Hij kwam er met een boete vanaf, maar mocht zeven jaar niet in Nieuw-Zeeland komen. Amanda; "Mark was een grote jongen,

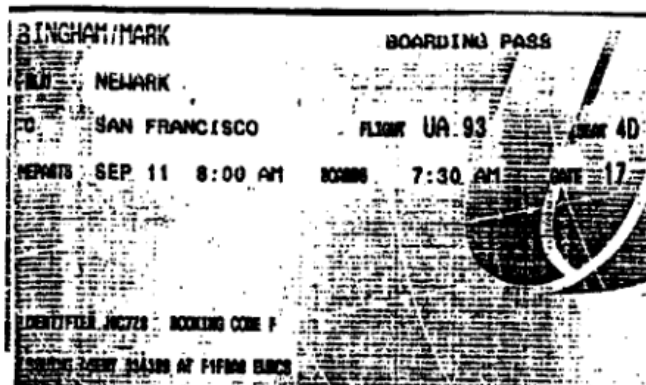

meer dan 1.90 meter lang en zo'n honderd kilo, hij was duidelijk een van de gangmakers in het team. Omdat hij via het werk van zijn moeder regelmatig gevlogen had, was hij 'well traveled' en had een natuurlijke nieuwsgierigheid naar de wereld. Hij was heel makkelijk in de omgang en we hadden meteen een klik. Mark was nog niet 'uit de kast' en toen we hem meenamen naar de beroemde DCM-bar in Oxford Street in Sydney keek hij zijn ogen uit toen hij in de toiletten naast een prachtige 'vrouw' stond die eveneens stond te plassen." Amanda ging in 1990 op wereldreis met een vriendin en de eerste stop was San Francisco. Ze verbleven eerst bij Mark op de campus van Berkeley en later bij Marks moeder. Het werd een vriendschap voor het leven. "Mark was geliefd bij iedereen. Hij was gek op 'de derde helft', ging voorop in het zingen van liedjes en als de DJ het nummer 'Jump Around' van House of Pain opzette ging hij helemaal uit zijn dak. Hij bleef altijd in contact met mensen, als hij ergens voor werk was stuurde hij altijd een e-mail naar zijn vrienden die daar in de buurt woonden of werkten om af te spreken."

Na zijn studie ging Mark voor de Olympic Club RFC spelen. Deze club speelde in 1913 tegen de All Blacks op hun eerste tour naar Noord-Amerika. Later zou 'The Olympic' de bulk van de spelers leveren die in 1920 en 1924 de gouden medaille wonnen op de Olympische Spelen. Mark stopte echter toen hij vierentwintig was omdat hij bang was dat mensen erachter zouden komen dat hij homo was. In 2000 had Mark zijn eigen PR firma en opende een kantoor in New York, mede om wat vaker bij zijn goede vriendin Amanda te zijn. Alhoewel hij nog voor 'The Fog' speelde was hij tegelijkertijd in New York samen met Scott Glaessgen bezig om een rugbyteam op te zetten. Dat zou na zijn dood de Gotham Knights worden.

9/11

Mark Bingham zou normaal gesproken nooit met 'United Airlines Vlucht 93' gevlogen. Hij zou een dag eerder vliegen direct naar San Francisco vliegen maar besloot nog een dag in New York te blijven met Amanda en een paar andere vrienden. Ze gingen naar de tennisfinale tussen de zussen Venus en Serena Williams en daarna tot een uur of vier 's nachts uit. Amanda, "We namen afscheid met een grote knuffel en Mark fluisterde 'I love you'. Mark ging expres bij een vriend slapen die dicht bij de luchthaven Newark woonde, maar omdat hij zich versliep wist hij niet of hij zijn vlucht zou halen. Met een pasje dat hij van zijn moeder had gekregen wist hij net voor de gate dichtging als laatste passagier in te stappen.

Marks Boarding Pass voor vlucht UA93

DENIS, REDDER IN NOOD

Denis Power was tot zijn plotselinge dood een van de meest invloedrijke en markante trainers in Nederland. Maar hij was ook vaak contactpersoon als er Engelse teams op trip naar Nederland kwamen en meer dan eens moest hij een speler uit een benarde situatie helpen.

Denis (links) met Bill McLaren, 'The Voice of Rugby'

Op een goede dag werd Denis weer eens gebeld. Dit keer was het de luchthavenpolitie van Schiphol. Denis moest onmiddellijk komen, het ging om een rugbyspeler. Toen Denis op onze nationale luchthaven aankwam trof hij daar bij de paspoortcontrole een volledig wezenloze Engelsman aan. De man droeg alleen een regenjas, verder niets eronder, blootsvoets. Daarnaast had hij handboeien om en deze waren vastgeketend aan een ronde kauwgomballenautomaat, die hij in zijn armen hield. De man mompelde alleen maar "rugby, rugby" en verder niets

Uit Rugby Nieuws November 1992

MAN BIJT HOND

Een Franse rugger genaamd 'Crespo' werd voor het gerecht gedaagd vanwege het bijten van een politiehond. Na een met 45-0 verloren wedstrijd werd in rugbystijl wat gedronken. Later op de avond werd Crespo door de politie aangehouden voor het rijden zonder licht, waarop hij het op een lopen zette, achtervolgd door een politiehond. Volgens de politie volgde een korte maar hevige strijd, waarin de hond 'Shaft' in zijn oor gebeten werd en Crespo ook enigszins gehavend werd. Nadat beiden verzorgd waren, Shaft kreeg drie dagen verlof, werd Crespo beschuldigd van het rijden onder invloed en zonder verzekering, het toebrengen van letsel (aan de hond) en 'rebellion aux agents de la force publique' oftewel verzet bij aanhouding.

€37.483. Over elf edities haalden de bij Rugby Netwerk Nederland aangesloten clubs, spelers en scheidsrechters samen bijna twee ton op. Maar achter al die bedragen zitten natuurlijk geen abstracte doelen of keurige eindtotalen. Er zitten mannen achter die iets voelden, toch maar een afspraak maakten, slecht nieuws kregen of er juist op tijd bij waren. Eén van hen is Jauke, speler van Rugbyclub Greate Pier uit Leeuwarden. Zijn verhaal laat misschien wel beter dan welk bedrag ook zien waarom Movember nodig blijft.

Bij Jauke begon het met een harde plek in een van zijn teelballen. Iets wat hij opmerkte, maar waarvan je natuurlijk heel graag hoopte dat het niets is. Toch ging hij naar de huisarts, hoe ongemakkelijk zo 'n afspraak ook kan voelen. De eerste gedachte was dat hij waarschijnlijk zijn bijbal voelde en dat er weinig aan de hand was, maar voor de zekerheid werd er een echo gepland. Een week later kreeg hij daar de woorden te horen waar niemand op zit te wachten: hij moest rekening houden met slecht nieuws. Vanaf dat moment ging alles ineens razendsnel. Bloedonderzoek, gesprekken in het ziekenhuis, sperma invriezen voor de zekerheid en vervolgens binnen korte tijd een operatie. Daarna volgde een CT-scan om te kijken of de kanker zich had verspreid. Een week later kwam gelukkig het verlossende bericht: geen uitzaaiingen. In de verwijderde teelbal bleken twee tumoren te hebben gezeten, waarvan de grootste ongeveer twee centimeter was. Jauke was er op tijd bij, en precies daarom kon hij niet veel later alweer voorzichtig terugkeren op het trainingsveld. Dat ene bezoek aan de huisarts maakte uiteindelijk het verschil tussen onzekerheid en duidelijkheid, tussen afwachten en handelen.

Op het veld kijken we automatisch of iemand na een harde tackle weer opstaat. Buiten het veld zouden we dat eigenlijk net zo goed moeten doen. En misschien is dat uiteindelijk wat er na november moet blijven hangen. De snor gaat er weer af, de kalender verdwijnt van de muur en de collectebus wordt opgeborgen, maar het gesprek hoeft niet te stoppen. Want de mooiste Movember-snor is niet per se de volste, de scheefste of degene waarmee je het meest op een vergeten jaren-tachtigacteur lijkt. De mooiste snor is degene die ervoor zorgt dat iemand zichzelf controleert, toch naar de huisarts gaat of eindelijk vertelt dat het eigenlijk helemaal niet zo goed met hem gaat. Dan blijkt Movember inderdaad meer dan een snor. Dan wordt het precies waar rugby op zijn best altijd al om draaide: naast elkaar staan, elkaar overeind helpen en niemand alleen van het veld laten lopen.

Kap'tein Aardbei

Met een vertraging van tweeënveertig minuten vertrok UA93 uiteindelijk met zeven bemanningsleden, Mark en 43 andere passagiers waaronder de vier latere kapers. Zesenviertig later overmeesterden de kapers het toestel. Al snel meldden passagiers via hun mobiele telefoons dat hun toestel was gekaapt. De kapers veranderden de koers naar de hoofdstad Washington DC om zo het vliegtuig in het Witte Huis te laten crashen. Vanwege de vertraging hadden drie andere vliegtuigen al hun dodelijke aanslag uitgevoerd en werd het de autoriteiten op de grond en de passagiers aan boord duidelijk dat het toestel als 'wapen' zou worden gebruikt. Samen met drie andere passagiers ontwikkelde Mark een plan om de kapers te overmeesteren. Hij belde zijn moeder en liet de volgende boodschap achter, "Dit is Mark Bingham. Ik wil jullie laten weten dat ik van jullie hou, voor het geval ik jullie niet meer zie... Ik zit in United Airlines, vlucht 93. Het vliegtuig wordt gekaapt."

Mark en Amanda, twee dagen voor 9/11 in New York

De passagiers wisten de twee kapers die hen moesten bewaken te overmeesteren en probeerden daarna met een cateringkar de cockpit binnen te dringen. De kaper aan de stuurknuppel van het toestel, de Libanees Ziad Jarrah, liet het vliegtuig scherpe bochten maken om de aanval af te slaan en toen dat niet hielp ging hij in een duikvlucht die uiteindelijk eindigde in een weiland in Stonycreek Township, Pennsylvania. Bij de crash om 10:03:11 kwamen alle inzittenden om. Vlucht UA 93 was twintig minuten van het Witte Huis verwijderd.

BINGHAM CUP

In oktober 2000 werd de International Gay Rugby Association and Board (IGRAB) opgericht die in mei 2001 haar eerste toernooi organiseerde. Mark speelde op dit toernooi voor de San Francisco Fog. Na de dood van Mark haalde zijn club het toernooi naar San Francisco en kreeg het de naam, Mark Kendall Bingham Memorial Tournament, in de volksmond de Bingham Cup. Er wordt tweejaarlijks gespeeld telkens op een ander continent. Acht teams kwamen op het eerste echte toernooi uit dat met Nike en Guinness al meteen twee grote sponsors had. The Fog wonnen de finale met 27-5 van de Kings Cross Steelers uit Londen. De moeder van Mark, Alice Hoagland reikte de eerste Bingham Cup uit. Het toernooi groeide elke twee jaar en toen het in 2018 in

Amstelveen neerstreek waren er meer dan tweeduizend spelers waaronder voor het eerst vier vrouwenteams. Amanda Marks heeft warme herinneringen aan dat toernooi. “Ik vind het nog steeds geweldig hoe zo veel spelers gehuisvest werden en het toernooi zo goed georganiseerd konden worden in zo’n klein land als Nederland. Mijn persoonlijke hoogtepunt was toen ik de beker aan de winnaar van de vrouwen mocht uitreiken die naar mij vernoemd is, de Amanda Marks Cup.”

Sydney Convicts winnaar Bingham Cup 2018 Amsterdam

Als je dit leest wordt de Bingham Cup in het Australische Brisbane gespeeld en natuurlijk is Amanda van de partij. Quinton Leduc is de huidige voorzitter van de IGR, de opvolger van de IGRAB. Hij was er tien jaar geleden in Ottawa voor het eerst bij en roemt Amsterdam als voorbeeld van het huidige toernooi. “Het is uitgegroeid tot het grootste amateurrugbytoernooi ter wereld. Er doen dit jaar vijfenvijftig teams van tweeënveertig clubs mee en spelers uit Amerika, Europa, Australië, Nieuw-Zeeland maar ook uit Japan en Taiwan.” Er doen dit jaar acht vrouwenteams mee en er zal voor het eerst een wedstrijd worden gespeeld door twee teams die uit transpersonen bestaan. “Spelers mogen meedoen in een team waar ze zich het beste bij voelen. De Bingham Cup is niet alleen een tweejaarlijks rugbytoernooi maar we vertellen de jeugd ook over Mark en alles wat hij voor de gemeenschap heeft gedaan. De boodschap blijft altijd, ‘iedereen is welkom’.”

NALATENSCHAP

Behalve de Bingham Cup wordt het verhaal van Mark en de andere passagiers van vlucht UA 93 in een drietal films verteld en zijn er een aantal herdenkingsplekken ingericht. Maar over zijn graf was Marks geaardheid nog steeds controversieel voor een grote groep vooral strenge Christenen. In februari 2004 bracht Melissa Etheridge het album ‘Lucky’ uit. Het nummer ‘Tuesday Morning’ is opgedragen aan Mark Bingham. Etheridge nam het nummer op uit protest tegen het feit dat Mark door bepaalde groeperingen in Amerika minder werd genoemd dan de andere drie vanwege zijn seksuele geaardheid. Marks credo was ‘With You’, een motto dat door spelers binnen en buiten de Bingham Cup is omhelst en dat voor de hele rugbygemeenschap zou moeten gelden.

voor het eerst bij elkaar werden opgeteld. Toen werd zichtbaar dat het niet langer ging om een paar losse snorren, een verdwaalde shave-off of een club die ergens achteraf nog een collectebus op de bar had gezet. Het Nederlandse rugby had gezamenlijk iets neergezet, iets voor elkaar. Facebook hielp om de verschillende initiatieven aan elkaar te knopen, clubs begonnen simpelweg andere clubs te benaderen en spelers zagen ineens dat ze niet alleen namens hun eigen vereniging meededen, maar onderdeel waren van een veel groter geheel. Voor Schumacher zat daar misschien wel de grootste winst: rugbyers hadden weer eens laten zien dat ze niet alleen binnen de lijnen iets konden betekenen. Het geld was prachtig, maar het gevoel dat de sport samen iets op de kaart had gezet, woog minstens zo zwaar. Samen deel uitmaken van iets wat groter is dan jij alleen is natuurlijk ook iets ontzettends bijzonder.

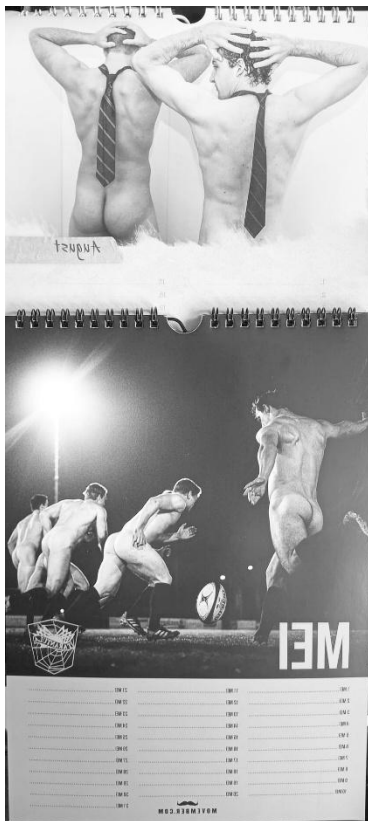
Wat daarna gebeurde, is eigenlijk precies wat je van rugbyers mag verwachten. Zodra iemand één goed idee heeft, staan er binnen de kortste keren tien man naast die het groter, gekker of net iets minder verstandig willen aanpakken. Bij studentenclubs groeide de gezamenlijke Shavedown uit tot een vaste happening, waarbij een groep volwassen mannen zich met veel te veel enthousiasme rond een paar scheermesjes verzamelde om november zo glad mogelijk te beginnen. Bij andere clubs verschenen naaktkalenders van onder meer de Rotterdamse Studenten, de Leidsche Studenten, Tarantula en later ook RUSH, waarbij rugbyballen, modder en strategisch geplaatste ledematen moesten zorgen dat er nog nét iets aan de verbeelding werd overgelaten. Andere clubs kozen voor benefietwedstrijden, diners, loterijen en veilingen. Zo speelde het RED-cluster in 2018 een wedstrijd tegen de Wageningen All Stars, waarbij de meespelende dames van Wageningen vooraf een snor opgetekend kregen en werd de dag afgesloten met een gezamenlijk diner.

Dat de snor meer deed dan alleen wat scheve blikken opleveren, merkte Tim Schumacher ooit aan de deur van Paradiso. Zijn exemplaar viel duidelijk in de categorie waar mensen óf hard om moesten lachen, óf onmiddellijk iets van vonden. Sommigen maakten er grappen over en lieten daarmee vooral zien dat ze het hele idee niet begrepen. Maar anderen herkenden de Movember-snor meteen. Zij begonnen spontaan te vertellen over vrienden, familieleden of bekenden die ook meededen, ziek waren geweest of door de actie juist in beweging waren gekomen. Precies daarin zit de kracht van zo’n foute bovenlip.

Jaar na jaar sloten meer spelers, clubs en scheidsrechters zich aan en groeide ook het bedrag. In 2020 was de opbrengst al 16.000, een jaar later werd de grens van €35.000 doorbroken en in 2025 kwam de opbrengst uit op

wedstrijden en andere ludieke acties organiseerden om geld in te zamelen. Bij RC The Bassets werd samen met een arts van het LUMC zelfs een voorlichtingsfilmpje opgenomen. De acties verschilden per club, maar de gedachte erachter bleef overal hetzelfde: gebruik humor, de kameraadschap en het bereik van de rugbywereld om onderwerpen bespreekbaar te maken die anders maar al te gemakkelijk worden weggedrukt.

Voor 2015 gebeurde binnen het Nederlandse rugby al van alles rond Movember. The Hookers organiseerden acties, DIOK maakte de shave-off een hele gebeurtenis met spelers uit het eerste team en op verschillende clubs verschenen ieder jaar weer de eerste geborstelde bovenlippen. Echter zat er net als bij een hoop van deze snorren, weinig lijn in. Het ene jaar deed een club fanatiek mee, het volgende jaar bleef het stil, en een bestaande facebookgroep bracht net niet genoeg beweging op gang. Tim

Mudde zag tijdens de Autumn Internationals ondertussen hoeveel aandacht plotseling besnorde rugbyers wisten te trekken en ontdekte dat de acties in andere landen veel centraler werden georganiseerd. Dat leverde niet alleen meer zichtbaarheid op, maar ook meer donaties. Vanuit zijn contacten in district Zuidwest begon Tim rond te vragen wie er zou mee willen bouwen aan iets landelijks. Bas en Nick den Uijl, de mannen achter rugbynieuws sloten aan, net als Tim 'JP' Schumacher. Die laatste vatte de aantrekkingskracht later eigenlijk heel eenvoudig samen: rugbyers zijn altijd in voor een geintje, en wanneer je dat ook nog aan een goed doel kunt koppelen, is het win-win. Zo ontstond Rugby Netwerk Nederland: niet als een club of bond maar als een plek waar spelers, scheidrechters en teams uit heel Nederland zich kunnen samenvoegen. De losse snorren bleven bestaan, maar stonden vanaf dat moment wel onder dezelfde banner.

In dat eerste officiële jaar sloten 82 spelers van twaalf verschillende clubs zich aan bij Rugby Netwerk Nederland. Samen haalden zij €6.500 op. Tel je ook de andere rugbyers mee die buiten het netwerk om de snor lieten staan, dan kwam de totale opbrengst uit op €8.600. Op papier zijn het keurige cijfers, maar voor de mannen die eraan begonnen was vooral het moment belangrijk waarop alle bedragen

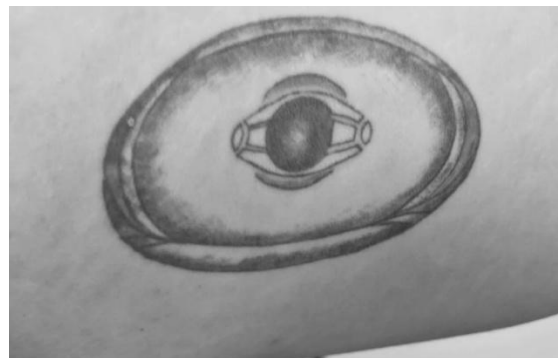
Speler paspoort

Naam: Floor de Laat (The Tank)

Leeftijd: 32 jaar

Clubs: RC The Dukes sinds 2006

Positie: Alles op de 1^e Rij

Tattoopaspoort

Wanneer: 2024

Artiest: Heike Singleton

Ontwerp: Onbekend

Waarom: Ik wilde al heel lang een tattoo maar twijfelde over het ontwerp. Bij het 50-jarig jubileum van de club wist ik dat de club iets is dat voor altijd in mijn hart zou zitten en rugby een deel is van wie ik ben. Ik raakte op het feest aan de praat met Heike Singleton die werkt bij een Tattoo Joey. Al snel wist ik dat het een rugbybal moest worden. Maar dan wel één met het ontwerp van toen ik in de jeugd in 2007/2008 en 2008/2009 landskampioen geworden was.

Bijzonder detail: Het heeft niet direct met de tatoeage te maken, maar van Floor heeft lange tijd een foto in Bar 35 (B35 voor ingewijden) gehangen. In de door veel Dukes gefrequenteerde burger en bier-bar verslond hij twee Dukes-burgers nadat hij als voorafje een schaal Nachos met gesmolten kaas had verorberd. Voorwaar een prestatie een Prop waardig.

Doelzak

Voor een kleurenfoto kijk op de FB-pagina van The Odd-Balls. Heb jij zelf een bijzondere, rugby gerelateerde tattoo, of ken je iemand die dat heeft? Neem dan contact op met ons via BBMfanzine@gmail.com

"Props zijn de meest irritante mensen in het team, ze eten het meest en doen er het langst over om op te staan. Maar het zijn bijzondere mensen... ze kijken ernaar uit om hun kunsten te vertonen."

Ian Foster, voormalig bondscoach van Nieuw-Zeeland

DOMCITY BABA'S, PAPA'S & BABES

Invitatieteams zijn van alle tijden want wat is er tenslotte leuker dan met je (oude) maatjes buiten de competitie lekker te ballen? De naam Barbarians is daar natuurlijk iconisch. Tegenwoordig is er een copyright op de naam en zagen honderden teams over de hele wereld zich gedwongen hun naam te wijzigen, maar begin deze eeuw hoefde dat nog niet dus en toen ontstonden de Dom City Barbarians, een illuster gezelschap dat menig toernooi onveilig maakte én won.

We schrijven het jaar 2000 en Jeroen Plat en Tim Schumacher steken de koppen bij elkaar om een idee te bespreken waarmee de eerste al een tijdje rondloopt. Ze kennen elkaar uit District Oost. Plat is na een kortstondige periode als speler bij De Duuvelds al jong gestopt vanwege blessures en heeft zich in korte tijd als trainer opgewerkt. Nadat hij met de Rams naar de Eerste Klasse is gepromoveerd wordt hij door Erik Hengeveld gevraagd AAC te gaan trainen in de Ereklasse. Jeroen rijdt altijd een paar spelers naar Amsterdam die in Utrecht wonen. Tim, die bij The Pigs begon is via Eemland op voorspraak van Bart Wierenga en Mats Marcker bij Castricum gaan spelen, maar ook forenzend vanuit de Domstad.

De Domcity Baba's moeten een team worden van (niet te fanatieke) spelers uit de Ereklasse die niet voor URC of USRS spelen, maar wel een binding met de 'Domstad', Utrecht hebben. Het doel is om aan het einde van het seizoen deel te nemen aan leuke toernooien op een competitief niveau

waarbij de derde helft minstens zo belangrijk is als het sportieve element. De eerste scalp die het team pakt is een 10's Paastoernooi bij RC DIOK. Dankzij een dropgoal van Hans Kuier, die destijds samen met Karel en Djurre Dinkla voor Nederland was geselecteerd) vanaf de middenlijn. Zoals een goed rugbyverhaal zich ontwikkelt wordt er tegenwoordig verteld dat hij hem vanuit zijn eigen in-goal trapt. De trofee die de Baba's wonnen gaven ze aan een Engels schoolteam die ook bij DIOK speelden dat weekeinde en alles verloren hadden. Tim Schumacher, "Wij hadden tenslotte geen clubhuis met prijzenkast, dus wat moesten we ermee?" De eerste shirts is trouwens ook een mooi verhaal. Geld was er nooit bij de Baba's, alles werd zo'n beetje uit eigen zak betaald. Hans Beekman, voormalig Rams-speler en teammanager van Oranje, was altijd met handeltjes bezig. Hij regelde een set shirts, waar hij het oorspronkelijke logo uitknipte en een lapje stof overheen stikte. Het logo van de Domcity Baba's werd overigens door de vrouw van Mark Springer (oud flanker van AAC, Amstelveen en het Nederlands team ontworpen. Natuurlijk met het rood-wit van de stad Utrecht en Barbarians stijl letters. Andere mannen van het eerste uur zijn Bas en Niek den Uijl en Chris Joor. Jort Kooistra heeft een verleden bij

MOVEMBER, MEER DAN EEN SNOR

Iedere November verandert het Nederlandse rugbylandschap in een openluchtmuseum voor gezichtsbeharing. In clubhuizen verschijnen dunne pornosnorren, woeste borstels en dappere plukjes, die zelfs na vier weken nog verdacht veel op een verdwaalde wenkbrauw lijken. Er wordt gelachen, gedoneerd en uitgebreid gesproken wie er met zijn nieuwe bovenlip versiering het meest lijkt op een foute autoverkoper. Maar achter al die snorren zit een boodschap die een stuk serieuzer is dan dat hij er op het eerste gezicht uitziet. Movember gaat namelijk niet alleen over een maand lang het scheermes laten liggen, maar over mannen die eerder leren praten, eerder naar hun lichaam luisteren en eerder hulp durven zoeken wanneer er iets niet goed voelt. De snor is misschien het eerste wat opvalt, maar uiteindelijk is het vooral een manier om het gesprek te openen over onderwerpen waar mannen nog altijd veel te vaak en veel te lang mee rondlopen.

Als rugbyers zijn we over het algemeen niet vies van een beetje ongemak. We stoppen

vrijwillig ons hoofd tussen twee andere voorwaartsen, lopen rustig nog een helft door met een blauwe plek die inmiddels een eigen postcode heeft, vertellen elkaar met enige trots hoelang we ooit met een blessure zijn blijven doorspelen en hoe grappig die gebroken vinger er wel niet uit zag. Maar zodra het gaat over sombere gedachten of de angst dat er iets mis kan zijn, blijkt dat stoere doorgaan ineens een stuk minder heldhaftig. Dan wordt er gewacht, weggewuifd of een grap erover heen gegooid. Juist daarom past Movember zo goed bij rugby: omdat een sport die draait om kameraadschap, verantwoordelijkheid en elkaar overeind helpen ook buiten het veld een plek kan zijn waar iemand leert om eerder iets te zeggen, beter naar zijn lichaam te luisteren en niet pas hulp te zoeken wanneer hij allang op zijn laatste benen loopt.

Voordat Movember binnen het Nederlandse rugby een grote beweging werd, begon het in Australië op de manier waarop wel meer mooie rugbytradities ontstaan. In 1999 liet een groep vrienden uit Adelaide hun snor staan op aandacht te vragen voor prostaat- en teelbalkanker en vroegen om donaties om de genezing van 'mannenkanker' mogelijk te maken. Het begon lokaal en een beetje rommelig, maar het groeide binnen de kortste keren uit tot een wereldwijd fenomeen. De rugbywereld omarmde de actie direct en spelers lieten hun snor staan, clubs organiseerden een gezamenlijke Shavedown en binnen het studentenrugby groeide zo'n eerste scheeravond al snel uit tot een complete happening. Natuurlijk bleef het daar niet bij. Verschillende verenigingen gingen voor het goede doel zelfs uit de kleren voor naaktkalenders, terwijl andere clubs veilingen,

FEUILLETON RC DE BØK ERIN

Aflevering 14: De vader van Gijs

Na de eerste overwinning ooit in de geschiedenis van RC De Bøk Erin ontstaat beroering als prop Gijs, die RC De Bøk Erin virtuoos naar de zege heeft geleid, plotseling spoorloos is. Na een uitstekend staaltje recherchewerk van fullback Marco annex rechercheur Klabakkendam, wordt Gijs al snel teruggevonden in het speeltuintje achter het clubhuis. Hier ontvouwt zich een nieuwe verwikkeling, als Gijs onthult dat hij zijn Maori wortels heeft ontdekt. De gedachten van coach Hendrie Platjes analyseren razendsnel: Greet, de moeder van Gijs, is zo Nederlands als een broodtrommel met witte bolletjes kaas en hagelslag in de fietstas van Ronald Koeman. Maori invloeden: ondenkbaar. En Gijs' vader... Het denkproces van Platjes stukt abrupt. Zijn vader? Wie is eigenlijk Gijs' vader? Platjes' ogen zoeken Greet.

Greet ontwijkt de blik van coach Platjes en piept met een nerveus lachje: “Nou Gijs, we moesten maar eens gaan. Ik heb thuis de piepers op ‘t vuur. Kom jongen, het is de hoogste tijd. Dág allemaal!” Ze vertrekt met ferme tred. Gijs volgt zijn moeder gedwee. De rest sippelt langzaam terug

naar het clubhuis. Tegenstander RC Raging Bulls maakt aanstalten voor vertrek. Ook bij de Bøkers lijkt de feestvreugde bekoeld.

“Kom deze week trainen, mannen!”, drukt coach Platjes zijn spelers op het hart. “Komend weekend RFC Gompie-uit, dan wil ik de lijn van vandaag doortrekken. Elke wedstrijd is nu een finale.” Zijn woorden ontkloken bij de Bøkers het soort enthousiasme dat mensen ook hebben bij maizena, notulen en Drenthe.

Als iedereen is verdwenen, ploft Platjes met een zucht neer aan een tafel. Op zijn gezicht een gelukzalige glimlach. Eindelijk een overwinning!

“Zei ik het niet?”, klinkt een stem. Daar, in de deuropening, staat de persoon die hem gisteravond dat mysterieuze advies gaf: “*Waarom wil je niet winnen? Misschien wordt het tijd om jezelf een kans te geven, Hendrie...*” Die geheimzinnige woorden, die hem een dag later hadden doen besluiten om prop Gijs als fly-half het veld in te sturen – een riskante keuze, die wonderwel had uitgekapt.

“Hoe... Hoe wist je het?”, stamelt coach Platjes; “Hoe wist je dat Gijs fantastisch zou zijn als fly-half?”

Kale Nel van de administratie lacht fijntjes.

“Ach, dat was niet moeilijk te voorspellen”, zegt ze eenvoudig; “Gezien wie zijn vader is...”

Voor Platjes iets kan zeggen, geeft ze hem een knipoog, draait zich om en verdwijnt in de nacht.

(Wordt vervolgd)

Jan-Julius Bokkepoot

USRS en komt als teammanager van de Oranjemannen op een gegeven moment met het reserveshirt van onze nationale vijftien, de witte shirts met het rugnummer in een ruit op de rug. Laten zal Jeroen Plat door zijn connecties in Hong Kong waar hij zijn maatschappelijke carrière voortzet eindelijk met eigen en goede kleding komen.

Net als de echte Barbarians worden er naast de ‘toppers’ altijd een paar jonge, veelbelovende spelers gekozen. Of zoals Jeroen zegt, “Elke club heeft wel een Ereklasse-speler in zijn gelederen”. Een van hen is Jeff Nuijten die in 2002 net officieel voor de senioren van RC The Pink Panthers zal gaan spelen. “Ik was negentien jaar toen ik gevraagd heb en heb zoveel geleerd. Ik mocht onder leiding van die ervaren mannen als fly-half de lijnen uitzetten dat was natuurlijk geweldig. Ik moest in het begin wel wennen aan de courtsessies, ik kwam tenslotte zo uit de jeugd. Wat ik nog even wil zeggen, Jeroens enthousiasme is zo aanstekelijk, altijd positief, of we nou wonnen of verloren. Hij zei altijd, de volgende wedstrijd is een nieuw begin.” Een andere rijzende ster is Nathan, een speler van de Duuvels. Tijdens een langdurige derde helft in Restaurant De Hekseketel op Ameland (reserveren nodig) is hij regelmatig de Sjaak als Chris Joor en Jort Kooistra uit de Bijbel citeren en daarbij alles verdraaien. Nathan wordt bij elke passage waar Beëlzebub voorkomt Satan en het hele restaurant luistert op een gegeven moment ademloos of schaterend van de lach naar het unieke scheppingsverhaal. Af en toe wordt de afsluiting van het toernooi ook gedaan door Tommy Wieringa, destijds ook residerend in de Domstad. Hij vat de dag onnavolgbaar samen met een literair verhaal met een vette knipoog, maar niet nadat hij eerst zijn natte handdoek en maatje vijftig schoenen in zijn lederen koffer heeft opgeborgen.

Ameland 2002 of 2003. Boven: Chris Joor, Jeff Nuijten, Grant Livingstone, Jeroen Plat, Leon Roeleveld, Tim Schumacher, Jordy Bonhof, Mark Hengst. Onder: Peter ten Kulve, Patrik Brooijmans, Quinten Reilsma, Bas Ossenkoppele, Daan van Rooyen

De selectiecriteria worden door de jaren ‘soepeler’, dus als je in de provincie Utrecht woont, je zus in Utrecht studeert of je weleens overstapt op Utrecht Centraal dan mag je al meedoen. Op een gegeven moment spelen er zelfs echte USRS’ers of URC’ers mee. En er wordt ondanks de ‘mallotigheid’ lekker gespeeld, van tot chagrijn van

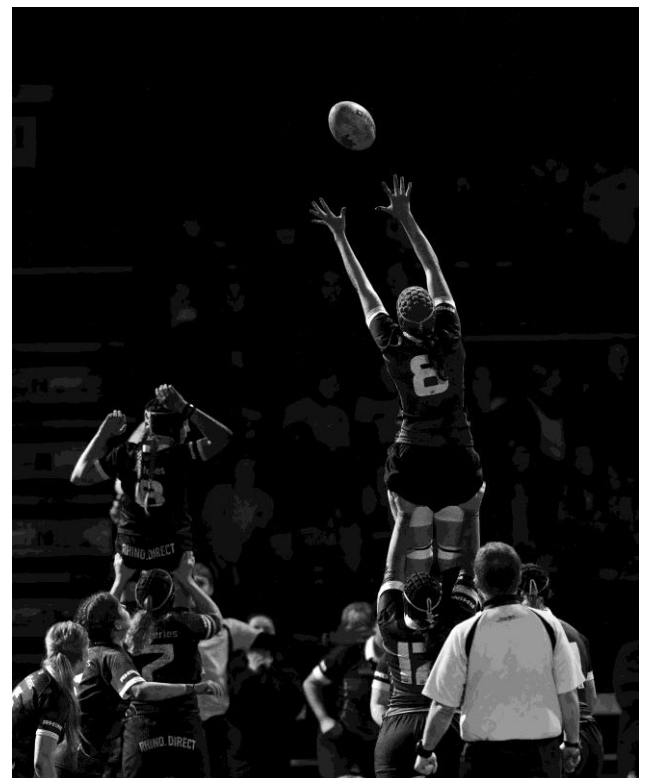
gevestigde teams. Zo wordt Dendermonde twee keer gewonnen en Hilversum verslagen in de finale van Ameland, waar zelfs een reportage door SBS 6 van wordt gemaakt. Een andere bijzonder Baba is Christoff Boers. Hij is niet alleen verzorger, maar tevens gelegenheidsprop en stripper en dat alles in een minuut.

In 2009 is de sjeu er wel een beetje af, is het toeval dat Tim Schumacher, met ARC The Pigs-sokken, op 11 november voor de 'echte' Barbarians speelde? In 2010 wordt nog een laatste keer als Domcity Baba's gespeeld. Dat jaar neemt het grootste deel van het Nederlands vrouwen 7's team deel aan Dendermonde onder de vlag van Domcity, ze spelen als Domcity Babes. Als Nederlands 7's team spelen ze naar hun zin veel te weinig wedstrijden samen. Jeroen Plat is destijds manager van het Nederlands 7's programma en biedt met Domstad de oplossing. Met speelsters als Sascha Werlich, Linda Franssen en Annelies Acda winnen ze het toernooi in Vlaanderen. Omdat de 'Heren' al aardig op leeftijd beginnen te raken speelt er ook een team Domcity Papa's mee in de veteranenpoule. Met spelers als Pieter den Ouden, Jacco van der Drift, Chris Joor en Bas Ossenkop kunnen ze lekker ballen. Maar het is pisheet en er wordt op kunstgras gespeeld. Gewone passjes komen niet aan, maar alle gekke dingen lukken. Ook Wesley Mulder en Nico van Hierden zijn van de partij als Jort Kooistra zijn enkel breekt in de halve finale. Dendermonde 2010 blijkt het laatste wapenfeit van de Domcity Baba's.

Toch kom je onbewust de naam nog regelmatig tegen. Ze hadden op een gegeven moment met KooGa een kledingdeal en die maakten prima spullen. En zo duikt er op Ameland, bij de Amsterdam 7's of elders langs de kant van een veld nog weleens een DCB-hoedje, shirtje of broekje op. URC eigende zich de naam toe voor hun jeugdtoernooi en af en toe voor een clusterteam met provinciegenoten en zo gaat er een nieuwe generatie verder en blijft de naam van de illustere Domcity Baba's bewaard voor het nageslacht

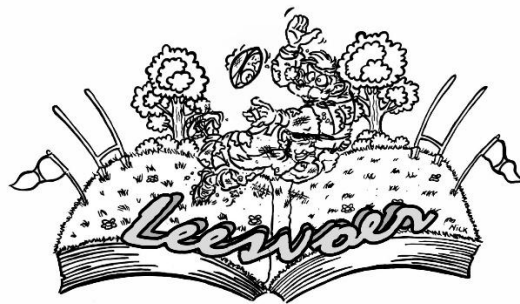
Hilde won ook de Varsity Match van 2020, die vanwege Covid in 2021 in het stadion van Leicester Tigers werd gespeeld met 5-10. Een jaar later eindigde de wedstrijd in een 10-10 gelijkspel waardoor Hilde voor het derde jaar de beker mocht meenemen. In haar laatste Varsitywedstrijd moest ze hem toch aan Oxford laten toen ze met 31-12 een behoorlijk pak slaag kregen. Overigens speelde Hilde niet alleen in de belangrijkste wedstrijd van het jaar, maar ook in de minstens zo bepalende '88-wedstrijd'. Die onderlinge confrontatie met Oxford wordt als eerbetoon aan de speelsters van de eerste vrouwen Varsity jaarlijks sinds 2021 gespeeld. De teams dragen daarin de kleuren die ze noodgedwongen aanhadden op 10 maart 1988. Hilde speelde in de eerste twee wedstrijden die Cambridge bijna won. Nadat ze haar PhD had behaald speelde ze nog net haar vijftigste wedstrijd voor haar team, waarna ze een houten schild gepresenteerd kreeg. Hilde woont nu drie jaar in Oostenrijk en natuurlijk speelt ze nog steeds op de 2^e rij. "Ik zie mezelf als een dieselwagen, tachtig minuten betrouwbaar en altijd in support." In Wenen speelt ze voor Stade RC Wien, waarmee ze twee keer landskampioen 7's werd. Vorig jaar werd de allereerste vrouwen 15's wedstrijd gespeeld tussen Stade en stadgenoot Rugby Union Donau, de laatste won. Ondanks dat Hilde vorig jaar eindelijk de uitgestelde operatie aan haar knie onderging denkt ze voorlopig nog niet aan stoppen.

"Een van mijn mooiste herinneringen aan rugby heb ik thuis aan de muur hangen. De uitvergroete foto toont een moment uit een '88 wedstrijd' waarin ik word getild door mijn vriendin Vianni uit Mexico en tussen mijn armen en mijn rode scrumcap zit precies mijn vriend op de tribune. O ja, en dat ik vorig jaar voor het eerst op Ameland heb gespeeld als onderdeel van de KBMC's Vintage Angels, Kaat zijn invitatieteam met natuurlijk veel speelsters van RC Wageningen." En zo is de rugbycirkel na ruim vijftien weer rond.

behalen van haar Master ging ze na de zomer van 2019 terug naar Cambridge om een PhD in evolutionaire biologie te doen. Geen semesters of halve jaartjes ertussen uit, nee vier jaar lang in Cambridge en daar maakte coach Jack Baird gretig gebruik van. “Jack zag me lopen in het centrum toen ik net weer terug was. Hij schoot me meteen aan en alhoewel ik vertelde dat ik herstellende was van mijn kruisbandblessure nam hij me meteen op in zijn squad voor de Varsitywedstrijd van december. Rugby in Cambridge is wel bijzonder, de vrouwen spelen in BUCS-competitie voor universiteitsteams en niet alleen in Engeland. Alhoewel Hilde een paar jaar ouder was dan haar meeste teamgenoten die met hun ‘Bachelor’ bezig waren, was er wel meteen weer die rugbyklik. Omdat de wedstrijden op woensdagavond worden gespeeld en een busreis naar Cardiff of Swansea meer dan vier uur kan duren werd de heenreis vaak gebruikt om te studeren. “Dan hoor je ineens een Lock die de hardste tackles maakt ineens Griekse of Latijnse zinnen oreren, of twee driekwarters ingewikkelde formules bespreken. Terug in de bus was het dan wel weer altijd dikke pret, maar op donderdagochtend erg taai.”

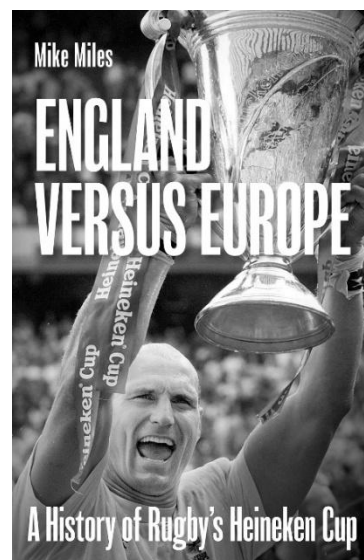
Voor ze de echte rivaliteit met Oxford voelde duurde wel even, het speciale gevoel rond de wedstrijd kreeg ook geen kans om haar te vatten. “Op de ochtend van de wedstrijd versliep ik me. Ik kon nog een pakje yoghurt pakken voor we de bus in moesten, dus ik had gewoon geen tijd om zenuwachtig te worden.” Die zenuwen kwamen pas toen ze het enorme stadion in liep en ook het gegeven dat de wedstrijd live werd uitgezonden hielp daaraan mee. “De wedstrijd was tot de laatste seconde spannend, ook al omdat we snel 5-3 achter stonden.” Toen de latere Schotse international Coreen Grant, vlak voor tijd scoorde en de stand op 5-8 bracht ging er een golf van vreugde en opluchting door het team. “Daarna moesten wij nog twee minuten knokken voordat het feesten in Londen kon beginnen.” RC Wageningen clubgenoot Ronald Kaat was die dag op Twickers. “Ik vond het wel chique dat ik met haar vriend en familie de spelerslounge op Twickenham mee in mocht. Ik moest wel op tijd weer weg want ik was die dag echt in en uit gevlogen.” Voor Hilde was het ook fijn dat Kaat er was. “Mijn ouders hebben echt geen kaas gegeten van de sport dus het was erg fijn dat Ronald ze de regels kon uitleggen en het feit dat het zo’n ontzettend belangrijke wedstrijd was. Dit soort wedstrijden zijn natuurlijk omgeven door tradities. Zo krijg je als kersverse ‘Blue’ een jasje, dat in het geval in Cambridge absoluut niet modieus is vanwege de lichtblauwe kleur. Alhoewel ‘krijgen’, je moet het zelf betalen en 200 Pond is best veel voor een studente. Ook mag je het jasje nooit wassen. Toch droeg Hilde hem regelmatig naar speciale gelegenheden. De dag na de Varsityoverwinning is ook bijzonder. “Die dag wordt ‘Small Dogs Day’ genoemd, ik heb geen idee waarom trouwens. Het hele team komt in ongewassen rugbykit met de beker voor een kroegentocht samen. In de Wetherspoon begint het feest, die pub gaat ’s ochtends om acht uur open. Zo snel het bekend wordt dat het team er is gaan er berichtjes rond en dan komen en pitchers met de meest wazige drankjes op tafel die de alumni (Old Girls) sturen waar ze zich ook bevinden op de wereld nadat ze hun studie aan Cambridge hebben afgerond.

MIKE MILES – ENGLAND VERSUS EUROPE A HISTORY OF RUGBY'S HEINEKEN CUP

Net zomin als dat we ons nu een leven zonder Rugby World Cup kunnen voorstellen, geldt dat ook voor een leven zonder Heineken Cup. Toch werd de eerste wedstrijd van de ‘European Rugby Champions Cup’, zoals hij nu heet, pas dertig jaar geleden gespeeld in het Roemeense Constanta. De latere, eerste winnaar van het toernooi, Toulouse, won met 10-54 van thuisploeg Farul Constanta. Inderdaad een Roemeense ploeg terwijl de Engelse en Schotse bond de eerste editie boycotten.

Ondanks de misleidende titel, maar Engelsen hebben wel vaker het idee dat ze het middelpunt van de wereld zijn en dat het boek met een kapitale blunder begint door Heineken een ‘Deense’ brouwer te noemen, heeft Mike Miles door zijn opzet voor een leuk boek gezorgd. Ik zeg met name ‘leuk’ omdat goed te veel eer zou zijn. Het is zeker geen saaie opsomming van cijfertjes en line-ups van

de teams bij de finales want dat kunnen we tegenwoordig met AI zo opzoeken op het net. Miles doorspekt zijn relaas over ‘de grootste clubcompetitie van de wereld’ met leuke anekdotes en de machinaties achter het ontstaan en verloop van het toernooi gedurende de laatste drie decennia. De ruzies tussen de verschillende bonden, wel of geen naamsponsor, wie de uitzendrechten verwierf, het doet wat technisch en saai aan allemaal, maar voor wie nou eens wil weten hoe het op ‘topniveau’ eraan toegaat is het erg interessant. Natuurlijk komen zaken als ‘Bloodgate’ en de dominantie van de Franse teams en Leinster aan bod, maar ook zaken die ik als rugbyjunk nog niet wist.

Het afsluitende hoofdstuk over het kleine broertje, de ‘Challenge Cup’ had wat mij betreft niet hoeven. Niet dat ik dat toernooi ‘te min’ vind, maar de informatie is wel erg summier. Al was ik vergeten dat er ooit teams uit Spanje, Portugal en Rusland deelnamen voordat er ploegen uit Georgië en Zuid-Afrika mochten meedoen. Of de Saffa's overigens nou echt een aanwinst zijn laat Miles zich niet uit.

DE EERSTE NEDERLANDER DIE DE VARSITY MATCH SPEELDE, EN WON

Dit verhaal gaat over een Nederlandse rugby globetrotter waar waarschijnlijk weinig mensen van gehoord hebben. Nooit kampioen in de Ereklasse, speelde ook ooit voor Nederland maar was wel de eerste Nederlandse rugger die een 'blue' werd én de Varsity Match won op het heilige gras van Twickenham.

Hilde Schneemann werd in 1995 geboren in Wageningen en als haar moeder niet tijdens een rondje hardlopen een stel ruggers op de Zoom had beziggezien was Hilde misschien wel nooit gaan spelen. "Ik was een tijdje in het buitenland geweest en zocht een nieuwe sport. Mijn moeder trok me als tegenspuiterende puber op mijn veertiende mee naar mijn eerste training en de rest is geschiedenis." RC Wageningen hadden maar een stuk of tien jeugdspelers van 12 tot 16, waarvan er soms maar vijf kwamen maar David Scholtes zorgde ervoor dat Hilde met het rugbyvirus besmet raakte. De paarshemden speelden in verschillende clusters en samen met Anne van der Heijden en Patrick Methorst begon Hilde in WAD, Wageningen, Arnhem, Deventer als ze het zich goed herinnert. Patrick; "Als het vijfde (en destijds ook jongste) jeugdlid bij RC Wageningen was het fijn om nieuwe teamgenoten erbij te krijgen van dezelfde leeftijd. Zo zijn wij samen in onze rugby jeugd opgegroeid en dan natuurlijk ook al snel bevriend geraakt. Zo gingen we met een clubje naar het bekende Hoek van Holland beachrugbytoernooi. Hier deed Hilde gewoon mee in het vooral door jongens gedomineerde team. Zo ook met het feesten na de wedstrijden. Iedereen lag dan aan het eind van het weekend toch weer uitgeput op de achterbank van de auto te snurken." Toen ze na de junioren bij de 'Dames' moest gaan spelen twijfelde ze wel even, "als je zestien bent is iemand van twintig al oud", maar ik kwam wederom in een warm bad. Op haar negentiende ging ze naar Maastricht om 'Genetica' te gaan studeren en meldde zich bij de Ma.R.Grieten, oftewel de Maastrichtse Rugby Grieten, tegenwoordig onderdeel van Maastricht Maraboes RC. "We hadden een goed team en een heel ambitieuze coach in Michael Walker, dus we werden kampioen en ik heb nog een half jaar Ereklasse met hun gespeeld tot ik voor mijn Master naar Australië verhuisde."

Downunder was het rugby wel anders. Het 15's seizoen is heel kort en Hilde kwam aan het einde van het seizoen aan. Omdat het seizoen zo kort is doet iedereen eigenlijk nog minstens een sport erbij en zo debuteerde Hilde in het Australian Football, oftewel Aussie Rules. "Ik wist eigenlijk niets van de regels en er was tegen me gezegd jij dekt die speelster en tackelt haar als ze de bal krijgt. Dus dat deed ik, alleen kreeg ik meteen een penalty tegen omdat ik haar te lang vasthield, wist ik veel?" Hilde had een vriendje die weliswaar geen rugby speelde, maar wel een auto had en haar overal naartoe reed als ze 7's speelde, want dat ging wel het hele jaar door en zo zag ze nog wat van het land. "Wat ook heel leuk was, is dat een oudtante van me, die naar Australië was geëmigreerd, kwam kijken en helemaal geschokt was dat ik zo'n ruige sport beoefende." Ze vervolgde haar Master in Leipzig waar ze met het plaatselijke 7's team het landskampioenschap behaalde op

een toernooi in Hamburg waarna ze verhuisde naar Groningen. Alhoewel ze maar één semester aan de RUG studeerde het ze het geweldig naar aan z'n met de Lady Bears en toen vertrok ze naar Frankrijk.

Ze vervolgde haar studie in Montpellier, maar aan de universiteit hadden ze geen eigen team en de vrouwen van Montpellier Hérault spelen op het hoogste niveau in Frankrijk dus die stap was iets te groot. Om toch het ovaal in haar handen te kunnen houden meldde Hilde zich bij de Montpellier Red Devils, het Rugby League team en voegde zo wederom een sport aan haar CV toe.

We geraken langzaam naar de crux van dit verhaal, want Hilde stak de plas over naar Engeland. Hier vervolgde ze haar Master aan de prestigieuze universiteit van Cambridge. Omdat ze maar een half jaar als uitwisselingsstudent in Cambridge was mocht ze alleen in het tweede team spelen. De coach van het damesrugby aan de uni wilde haar heel graag in het Varsityteam hebben, maar er werden geen uitzonderingen gemaakt. Een illusie armer, maar weer een ervaring rijker ging Hilde terug naar Montpellier om haar Master af te ronden waar ondertussen het begin was gemaakt met een 15's team aan de universiteit. De coach was Gaëlle Mignot, de aanvoerster van 'Les Bleues', het Franse vrouwenteam dat een paar jaar eerder de Grand Chelem hadden veroverd in het Zeslandentoernooi. "De tijd was echt geweldig, die Franse meiden waren echt feestbeesten en de busreizen waren legendarisch. Gaëlle zag ook dat ik al een tijdje met een blessure speelden en raadde me aan om er serieus naar te laten lijken. Het bleek dat ik een scheurtje in een kruisband had. Ik hoefde niet onder het mes, maar op advies van Gaëlle heb ik wel op tijd rust genomen."

DE VARSITY

Hilde in de aanval in de Varsity Match van 2019

Sinds 1872 spelen de twee meest prestigieuze, en oudste, universiteiten van Engeland rugbywedstrijden tegen elkaar. De wedstrijd tussen Oxford (opgericht 1096) en Cambridge (opgericht 1209) worden de Oxbridge Rivalry genoemd of de 'Varsitymatch'. Er zijn meer 'Varsitywedstrijden' zo werd de eerste onderlinge cricketwedstrijd in 1827 gespeeld en was de eerste 'Boat Race' in 1829. Deel uitmaken van een Varsityteam is een enorme eer die vrouwen pas sinds 1988 ten deel valt. En toen mochten ze niet eens het donkerblauw van Oxford of licht blauw van Cambridge dragen. Van 1921 tot en met 2023 werd de wedstrijd op Twickenham gespeeld en dat is waar Hilde haar eerste Varsity ook speelde. Na het